

Dnes vnímam viaceré paralely. Prvou je fakt, že 25.9.2013 bola slávnostne otvorená Univerzitná knižnica KU. Presne v ten istý dňa po troch rokoch je aj pohreb TZ.

Počuli sme, že TZ bol profesionálny žobrák. Dnes sa čítalo v kostoloch evanjelium o boháčovi a Lazárovi, kde žobrák bol prijatý do Abrahámovho lona.

Prečítal som si prvé kondolencie a odkazy na webe: Doc. Pavol Rusko napísal: Pán profesor vlastnil odo mňa dva obrazy. Prvým bol "Smrť" a druhým "Dobrý pastier". Dnes je to realita. Smrť dobrého pastiera.

Keď ma krátko po smrti TZ novinári žiadali, aby som sa vyjadril a ohodnotil túto osobnosť, povedal som: bol to dobrý človek, kňaz, profesor a mučeník pravdy. A každé slovo v tejto definícii ho úplne vystihuje, má svoju hĺbku a šírku, a nepotrebuje komentár.

Odkiaľ bral silu na službu, ku ktorej bol povolaný? V roku 2008, keď nastúpil do služby rektora KU mu srdce pracovalo na menej ako 30 percent, čo z lekárskeho hľadiska je takmer nedostačujúce na život. Tadeuszov lekár (mimochodom, patrí mu a všetkým lekárom poďakovanie za starostlivosť) mi často opakoval: "Každý deň jeho života je zázrak." A tak 8 rokov som každý deň prežíval zázrak. A pýtal som sa: čo mi / nám chce Boh povedať týmto nadstaveným časom?

V tejto telesnej slabosti však bol profesor hotový slúžiť ľuďom ("nechal sa unavovať ľuďmi") a bojovať za pravdu priam bezhlavo. Keď som ho niekedy navádzal na cestu kompromisu, bol som odmietnutý: ("mám predsa svoju tvár, nemôžem ju stratiť").

Mám pred očami ako úctivo pozdravoval dámy, ako sa pristavil pri okoloidúcich (bolo to náročné s ním niekde kráčať !! :), mám pred očami ako zbožne žehnal a prijímal požehnanie, mám pred očami ako neobišiel žiadneho žobrajúceho. To nebola len divadelná hra na eleganciu, ale úprimná láska a úcta k človeku.

Nadovšetko si vážil svoje kňazské povolanie. Z jeho chápania, ale aj z rodinnej aristokratickej výchovy plynulo jeho rozhodnutie k službe. Ešte pred pápežom Františkom hovoril o nevyhnutnej úlohe kléru byť blízko ľudu ako spôsob vyriešenia krízy a rastu Cirkvi.

Miloval univerzitu. Tú svoju lublinskú - katolícku (KUL). Dôkladne poznal jej históriu a často o nej hovorieval. Bola jeho celým životom. Nechápal som preto, prečo tento svoj "kráľovský" život s akademickou kultúrou a tradíciou vymenil za život v nejakom Ružomberku, na Liptove, na Slovensku, kde sme sa len učili akademickému kultúre (a dodnes ten proces učenia nie je ukončený). Zvolenie za rektora Katolíckej univerzity v Ružomberku chápal ako poslanie. Povzbudil ho v tom aj jeho niekdajší lublinský rektor, filozof a dominikán Albert Krompiec. A keď ešte pred jeho inauguráciou za rektora KU začala sa prejavovať jeho srdcová slabosť, už 29.8.2008 napísal: *"Ak by nebolo úspešné úsilie lekárov a zomrel by som na Slovensku, prosím o pochovanie na cintoríne v Ružomberku. KU prosím o modlitbu a zotrvanie v jednote. Všetkých vás budem podopierať pred Pánom."* Teda jeho láska k ružomerskej univerzite a k Slovensku bola racionálnym rozhodnutím už na začiatku jeho služby! Dôvod? Ako hovorieval: "Láska je slepá." :)

Obdivoval som rehoľné sestry - satmárky, ktoré ho s milosrdenstvom prijali do svojho domu a s nesmiernou láskou ho opatrovali. Ďakujem preto rehoľným predstaveným, ale najmä sestrám z Jarnej: Sr. Ludvike, Sr. Dobroslave, Sr. Sávii a Sr. Anete. Povedal, že sú to anjeli. A keď profesorovo telo už vyniesli z rehoľného domu a s plačom sme hľadeli na odchádzajúce auto, jedna z rehoľných sestier mi ďakovala za možnosť opatrovať ho. Takýmto človekom bol TZ.

Bolo cťou stretnúť ho. Bolo cťou počúvať ho. Bolo cťou opatrovať ho. A preto je veľkou výzvou napodobniť jeho vieru, eleganciu, láskavosť a veľkorysosť. Odpočinutie večné daj mu, Pane!